

GERGELY EDIT

Egészen Hozzád

Emlékszel nemesebb napjaid édesen
pergő perceinek rég tovatűnt, vegyes
ízére? S puha, kék éjjelek álmodó
csendjére, grafitos hajnalok ébredő
fényére? Frigyedet szíved a Jóval is
tisztán őrzi-e még, mint a reményt, melyet
úgy táplálsz ma, akár gyermeket anyja, ha
kebléből teje dús cseppjein éltet egy
elképzelt, de beteg s néma jövőt? Hiszen
rab vagy, Lélek! A zárt földi világ, idő
és tér foglya, ki oly szívesen élsz csupán
tested bőrtöne gyors ópiumán – önös
harcod, hogy szabadon részese légy a száz
tündöklő alakot s szint ölelő hamis
birtoklás üres és torz örömének, új,
tátongó sebet ejt lényeden – így marad
szomjas tűz-sivatag mérge kutad s derűd.
Kincsek közt heverő, prédaleső korod
tűrt tükre, stilizált szobra leszel, s utóbb
már tárt önmagad is durva bilincs: komor
útvesztőd falakat bennem emel Feléd.
Hidd el, hajt valami, s nemcsak a vér, ami
lúktet benned, ahogy vágyad, erőd is egy
Forrásból ered – ám annak utat Te kell
most adj: újra tekints mélyre, időzz el az
áldott, szent Szerelem partjainál, amint
bensőd titkaiból csörgedez és csobog
telt kristályhabokon, majd szaporán halad
át rajtad ragyogó, bő folyama, brokát
pompájú szöveted lágy, arany és ezüst
szálú ékszereként. Friss vize öntözi
éned végtelenül szép, üde tájait,

önnön tarka, szelíd lelkületét, Neked
 bont életbe vetett pusztá hitet, s fogadja
 társakban születő, hús patakok sorát,
 apró, mégis oly tág, sok szeretet-jelet
 szikrázó, eleven tengerek indigó
 öblében. De gyere, s lásd, a kövek között
 üdvöd vészesen áll – medreiben rekedt
 holtágad szomorú, szűk tavain. Miért
 tart mértéket a lét Kútja helyetted? Úrt,
 járt ösvényt keresel, talmi vigaszt? Talán
 forradt, hült heg előtt áldozol, és sekély,
 vergődő tudatod mégsem eresztik el a
 fájdalmak? Vajon unt, túl hamar élt, való
 kívánságaidig vissza akarsz ma még
 jutni? S kínoz a vád, hisz csak előre van
 út, s megcsalt a maró bűn, ami majd tovább
 kísér? Már ezer érv s tett kötöz el, de nézd:
 korhadt, ösztönösen rótt imamalmaid,
 bár rozsdás szegek és nyers anyag, ám Veled
 fordulnak belül! Ejts most Magadért fohászt,
 napról napra csiszolj, gaz, buja vétkeket
 örölj fel, s kegyet esdj értem is egykor az
 Úrnál; rút akadályt vess el, irányt ne szabj,
 csak hagyd, hogy közelebb érjen az óceán,
 s szívből, töltekezőn, távoli lángra gyúlt,
 dermedt ajkadon ős, bölcs bizalommal is
 kérdd, és megkönyörül rajtad az Ég! Siess,
 Testvér, add a kezed, mert mi vagyunk a kert,
 illattal teli, ép, balzsam-edény lehetsz,
 termő föld, a jövő óvta, örök virág;
 nyílt ágyásai közt már jön a Kedves, és
 Isten szól: „Legyen új Ember, igaz s egész
 Képmás!” – s Rámosolyogsz újra. Amint beszél,
 úgy is lesz, s az Ige drága keretbe így
 foglal - majd, amikor látja, akit Szava
 alkotott, gyönyörű Gyermeke lép elé.

FENYVESI EDIT: EGY MÁSIK ÉLET